

Portreti iz Afrike

Fotografija je strast dr. Boštjana Pulka že od srednješolskih let. Fotografiranje živali na prostem, obsijanih s “pravo lučjo”, je od takrat razvil skoraj do popolnosti.

*Besedilo: Meta Krese
Fotografije: dr. Boštjan Pulko*

“Zgodaj zjutraj je. Sedimo v nizkem čolnu, da smo čim bliže gladini.

Povodni konji se v globoki vodi počutijo varno, brez zavetja pa postanejo panično napadalni in se jim je bolje izogniti,” pripoveduje dr. Boštjan Pulko. “Od trenutka, ko te žival zagleda, do takrat, ko se potopi, mine najpogosteje le nekaj sekund.” Vseeno je bilo to dovolj, da je posnel portret para povodnih konjev, pri katerem človek dobi občutek, da živali spokojno in neskončno dolgo zreta v objektiv fotoaparata. Gledalec ne čuti nobene napetosti, še manj čuti strah, ki ga v pogovoru mimogrede omeni fotograf. Končno bi bil dovolj le nekoliko hitrejši gib zares grozozanskih živali in možje iz čolna bi končali v reki Kafue, ki do človeka ni najprijaznejša.

Fotografije so tiste, ki vlečejo dr. Pulka, predavatelja na Fakulteti za gradbeništvo in geodezijo v Ljubljani, v najodročnejše kraje na svetu. Narodni parki v Zambiji, Ugandi, Namibiji, Južnoafriški republiki in še marsikje, kjer živali živijo na prostosti, so tisti, ki ga navdušujejo. “To niso živalski vrtovi. Včasih opaziš v vsem dnevu le nekaj antilop, pa vseeno uživaš. Toliko se dogaja, da nikoli ne moreš vsega poslikati,” poskuša pojasniti svojo strast. Čeprav je bil že stari oče lovec in kinolog in prav tako oče, sam pa je že pri 17 letih naredil lovski izpit, je fotoaparat tisti, ki ga spremlja na potovanjih po daljnih deželah.

Njegove fotografije me nehote spomnijo na Hemingwayev roman *Zeleni griči Afrike* (1963), ki je iskren in prav nič romanesken zapis o pisateljevi lovski odpravi po planotah Vzhodne Afrike. “To je bila deviška dežela, osredelek sredi milijonov posvinjane Afrike, ki se ga lov še ni dotaknil. Hotel sem, da bi se tu nekje ustavili in postavili taborišče. To je bila najlepša dežela, kar sem jih kdaj videl, toda peljali smo se dalje v vijugah med visokimi drevesi, po blagi valovnati trati,” piše Ernest Hemingway (prevod Frančišek Mlakar, 1991).

Ja, fotografije dr. Pulka pripovedujejo o tisti lepi “deviški deželi”, na katero, najbrž včasih celo upravičeno, pozabljamo ob vseh novicah, ki prihajajo do nas iz te pogosto tako nesrečne Afrike. Še dobro, da nas kdo spomni tudi na to njeno plat. □

Vodna antilopa je žival Podsaharske Afrike. Živi v savanah blizu vode, znajde pa se tudi v močvirju (narodni park Kidepo, Uganda).

